

ning skee, naar Rigsdagen vil fastholde, at denne Post bliver sat ind i Loven om Tillægsbevillingen.

Mourad: Jeg er saa uheldig ikke rigtig at kunne følge den ærede sidste Taler. Det forholder sig jo ganske rigtigt, at det staar saavel til Landstthinget som til Regjeringen at give sit Samtykke eller lade være at give sit Samtykke til Loven, saaledes som den vil foreligge i sin endelige Skikkelse. Denne Ret er der Ingen, der vil betage hverken Landstthinget eller Regjeringen; det er aldrig faldet Nogen af os ind; men den ærede Taler spinde sig saaledes ind i sine Tankers Net, at han ikke seer, hvorledes han spinder al Marv og Kraft ud af selve Forsætningen og Grundloven. Hvis alt det, som han har raisonneret sig til, skulde gjælde i dette Tilfælde og med Hensyn til det foreliggende Uendringsforslag, saa maatte det samme gjælde om Uendringsforslag til alle andre Love. Dersom den ærede Rigsdagsmands Raisonnement skulde gjælde, saa kunde man jo med Hensyn til alle Love sige til os: Dersom I gjøre Forandringer i dem, saa tvinge I jo Regjeringen til at tage dem med disse Forandringer, dersom den vil have dem ud, og I udøve derved et moralsk Tryk paa Regjeringen, o. s. fr. Den ærede Rigsdagsmands hele Raisonnement fører til en anden Betragtning af det constitutionelle Væsen. Hvis det var i Rigsrådet den ærede Rigsdagsmand havde talt, saa vilde hans hele Tankegang passe, men her passer den ikke; det er jo oplyst, hvorledes enhver af Statsmagterne her har sin fulde Frihed. Jeg haaber

imidlertid ikke, at man vil være saa uvenlig imod Folkethinget, hverken i Landstthinget eller i Regjeringen, at nægte sit Samtykke til denne Udgift, naar den optages i Loven; det troer jeg ikke. Det forekommer mig indlysende, at naar Folkethinget virkelig finder, at der er Anledning for det, til at gjøre denne Udgift, for at fyldestgjøre den det overdragne Anlagsmagt, da vil man ikke reise nogen endelig Indsigelse derimod, hverken i Landstthinget eller i Regjeringen. — Sagen foreligger, saa synes det mig, nu ganske simpelt efter hvad der blev yttret ved 2den Behandling. Den foreligger ganske simpelt saaledes, som den ærede Rigsdagsmand, der nu ikke er paa sin Plads, (D. Müller), sidst fremstillede den for os, nemlig, at der er en Forskjel imellem en befalet Sagsfører og en Sagsfører, der udfører en Sag efter Overenskomst, af frit Villie. Naar en Sagsfører udfører en offentlig Sag, som befalet dertil, saa vil der ikke for det Offentliges Bedkommende være videre Anledning til at forhøje det ham af Retten tilskjendte Salair; men naar en Sagsfører udfører en Sag frivillig, efter Overenskomst, modtager et Valg, som han ogsaa kunde forkaste, saa stiller Sagen sig anderledes (En Stemme: „Kunde forkaste?“). Ja, hvis de ærede Herrer ikke vide, at det er frivilligt, at den offentlige Anklager har paataget sig Sagen, saa kan jeg forstaae, at de kunne stemme imod Forslaget. Den Bedkommende kunde have sagt Nei til Valget; det er en Overenskomst, der er truffet mellem ham og de Mænd, der handlede paa Folkethingets Vegne.